

ב"ה, ח' אלול תשפ"ו.

הספד על סמ"ר יהודה כץ הי"ד - ידיד נפשי

ביום הבאתו לקבר ישראל לאחר 44 שנים שבהן היה נעדר מקרב סולטן יעקב

עלה בסערה השמימה - כ' סיון תשמ"ב (1982)

הובא לקבר ישראל - ח' אלול תשפ"ו (2026)

מעל 16,140 ימים עברו מאז הקרב בסולטן יעקב בו יהודה שלנו נעדר. 44 שנים חודשיים ועשרה ימים, של אובדן כאב וגעגוע. שנים של בכי, תפילה ותחנונים. שנים של מסעות חיפוש אחרי יהודה בכל רחבי תבל על ידי המשפחה מתוך הקריאה **"אייכה"**. שנים של תקווה וצפיה לשובו. שנים בהם בני משפחתו ספרו גם את הימים וגם את הלילות - גם את השעות וגם את הדקות. ובישיבה - חדרו - חדר 7, הסטנדר והספרים שלו, חיכו לשובו.

היום - בשעה שיהודה שלנו - הנעדר האחרון של גדוד 362 מקרב סולטן יעקב מובא לקבר ישראל, אנו - החברים לנשק, מודים לכל מי שעסק במלאכת קודש זו שנים רבות, במסירות ובנחישות.

היום אנו חותמים פרק של גבורה ואמונה, כאב ומסירות בתולדות עם ישראל. פרק בו למדנו אמונה, דבקות במטרה וגדלות נפש, ממשפחת כץ היקרה - מן ההורים - יוסף ושרה זיכרונם לברכה שורדי השואה, ומאבי ופרחיה אחיו ואחותו של יהודה, שידעו להרים ראש בשעות קשות, ולהתמודד ולעודד את כולנו. פרק בו אנו החברים למדנו יחד איתם לחבק, לחזק ולהתחזק.

יהודה ידיד נפשי - חברי לספרא ולסייפא, חברותא בישיבה וחבר לנשק ולפלוגה, היה בחור מאיר פנים. תלמיד ישיבת ההסדר "כרם ביבנה", בן תורה ועובד ה'. בן עליה בעל מידות, חרוץ ומתמיד בלימוד התורה ובאהבתה. מבריק וגאון בכישורו ובידיעותיו, אבל צנוע ונחבא אל הכלים. שחקן כדורסל מחונן בשעות הפנאי המעטות וכמובן, תותחן טנק מעולה, בטנק המוביל של הגדוד.

אספר כמה סיפורים קצרים על יהודה. ונתחיל בישיבה: יהודה המתמיד היה יוצא הביתה רק כל שבת רביעית. יוצא אחרון ביום שישי בצהריים וחוזר מיד במוצאי שבת (אבא - אני בא הביתה רק בתנאי שתסיע אותי חזרה לישיבה מיד במוצאי שבת, הוא אמר). מברר מה אמר

ראש הישיבה בשיחותיו ומספיק לכתוב ולסכם את הדברים, טוב יותר מכל מי שנכח בשבת בישיבה. וכשהציעו לו לנסוע לבר מצווה של בן דודו בארה"ב, הוא פשוט ויתר. ובישיבה - לימוד בעיון ובהתמדה, התעלות חסידית בעבודת ה' והתבודדות של 'חצות', במטעים שסביב הישיבה.

יהודה היה החברותא של ראש הישיבה הרב גולדוויכט והכין איתו את השיעור הכללי – פסגת הלימוד הישיבתי. "אחרי לכתו, לא הצלחתי למצוא אף אחד כמותו", אמר ראש הישיבה בצער עמוק. ובכל שבוע לאחר השיעור, הוא גם היה החוזה - מוקף כל הזמן בשאלות ובבקשות להסבר. וכשהגיע לשיעור ה', התבקש לתת שיעור שבועי בגמרא לחברי קיבוץ יבנה הסמוך. לימים, לאחר שנעדר, המשיכו מחברותיו וסיכומיו שנשארו בישיבה להיות אבן שואבת לתלמידי הישיבה שמצאו בהם גם עומק תורני וגם חיבור לדמותו.

חז"ל אמרו שמי שעושה את רצונו של הקב"ה, הקב"ה גומל לו, בבחינת: "עשה רצונו (של הקב"ה) כרצונך, כדי שיעשה רצונך כרצונו" ואז הוא יסייע לך, (אבות ב, ד). ואכן, זכורים לי לפחות שני מקרים שבהם יהודה זכה לטרמפ מידי, היישר למחוז חפצו – בבחינת סימן קטן למעלתו הגדולה.

והנה סיפור נוסף. בחתונתו של אבי רט, ניגש יהודה לרב גורן לאחר החופה ושאל אותו מה דעתו על החזרת שטחים במסגרת הסכמי השלום עם מצרים. קרקע אינה נגזלת לעולם! ענה לו הרב גורן. ויהודה רץ לספר לנו את התשובה בהתרגשות. כי כל כולו היה תורה.

ומהישיבה לימ"ח: ביציאה מהישיבה לימ"ח עלה יהודה אל האוטובוס עם חיוך. מדוע, שאלתי. אני לומד דף יומי עם הרב מרדכי גרינברג - כיום נשיא הישיבה. למדנו עכשיו שני דפים והספקנו לסיים את מסכת ערכין, ענה לי בשמחה. זה מה שהיה חשוב לו, אפילו בשעות אלה.

בהמשך, כשהגענו לימ"ח ועבדנו על הטנקים הגיע ג'יפ עם נהג וחיפש את יהודה. במה מדובר, שאלתי? מיקי שחר המח"ט שהוא קרוב משפחה שלי, שלח נהג כדי שאעלה למפקדת החטיבה ואתקשר להורי. נו, ו... שאלתי. לא נעים לי הוא ענה. המ"פ שלנו יפגע. מדוע אני זוכה להתקשר והוא לא. ומה עם מצוות כיבוד אב ואם שלך, שאלתי? למיטב זכרוני נאלצתי ממש לאיים עליו, כדי שהוא יסכים להתקשר הביתה. וכך היה. איזו ענווה ואיזו גדלות נפש.

ובשעת הקרב - כאשר היינו תחת אש אויב ארטילרית, עם מדפים סגורים, אך לא במצב של לחימה, הניח יהודה תפילין של יד, תוך שהוא ממשיך לצפות על האויב דרך הפריטלסקופ, מספר אפרים וייל, הטען. "ואתה, בינתיים אתה פנוי - אז תגיד תהילים", אמר לי. זה היה יהודה – הלוחם ובן התורה. איש מעלה שראשו בשמים ורגליו נטועות בארץ. ועל דמותו ולאורו גדלו דורות של בחורים ב"כרם ביבנה".

אני כותב וליבי קרוע, עיני דומעות וכולי געוגע. והלב ממאן להינחם. וכך אוסיף קינה במילותיו של אהוד מנור על אחיו הצעיר יהודה כשם שעשה זאת גם אחיו אבי בהספדו. ואוסיף את ההקשר המצמרר ביניהם – כי גם הוא היה תותחן טנק (כמו יהודה) ושירת בגדוד 46 (נהרג בשנת 1968), הגדוד בו יהודה שלנו עשה את הצמ"פ.

אחי הצעיר יהודה
האם אתה שומע?
האם אתה יודע?
כָּל חֲבֵרֶיךָ הַטּוֹבִים
נוֹשְׁאִים דְּמוּתְךָ עִמָּם,
וּבְכָל הַטְּנָקִים עַל קוֹי הַגָּבוֹל
אַתָּה נִמְצָא אִתָּם.

רק כבן 23 היה, וכבר החל לחשוב על הקמת בית בישראל. אבל לא זכינו. יהודה לא הספיק להקים בית ולהעמיד בנים ותלמידים. ונשארנו אנו - משפחתו וחבריו, לשאת את דמותו ולהעבירה הלאה.

חברים יקרים! קחו עמכם משהו מדמותו של יהודה ותיטעו אותו בעולמכם. תנו לו להכות שורש, לצמוח ולפרוח. בכך תמשיכו את חיותו הרוחנית של יהודה, בבחינת: **"כָּל חֲבֵרֶיךָ הַטּוֹבִים נוֹשְׁאִים דְּמוּתְךָ עִמָּם"**.

ונזכור את כולם - את חברינו לנשק מפלוגה ח' בקרב זה, "את יְפֵי הַבְּלוּרִית וְהַתָּאֵר":

מפקד - סרן זוהר ליפשיץ הי"ד שהיה נעדר והובא לקבר ישראל לאחר כשנתיים.

אריה שטראוס, גיסי היקר זאב רויטמן, חובב לנדוי, דוד קקון, אילן דעוס, והנעדרים שגם הם הובאו לקבורה לאחר שנים רבות: זכריה באומל בשנת 2019 וצביקה פלדמן בשנת 2025. וכולם, יחד עם שאר חללי הגדוד - הי"ד.

ויבדלו לחיים טובים וארוכים, נזכיר גם את חזי שי ואריק ליברמן פדויי השבי ששבו לביתם ואת המ"פ ניר הדר, בנצי גולן, אפרים וייל ויעקב שכנר, שהחלימו מפצעיהם.

ונחזור אליך – יהודה, ידיד נפשי, שזכרך עולה בי למקרא הפיוט על אליהו הנביא, הנאמר בברכת המזון של ברית המילה:

הַרְחֵמֵנוּ, הוּא יִשְׁלַח לָנוּ כֹּהֵן צֶדֶק אֲשֶׁר לִקַּח לְעִילּוֹם, עַד הוּכַן פֶּסֶחַ פֶּשֶׁמֶשׁ וְיִהְיֶה לָנוּ, וְיִלֵּט פָּנֵינוּ בְּאֲדָרְתוֹ וְיִגְלוֹם, בְּרִיתִי הִיְתָה אִתּוֹ הַחַיִּים וְהַשְּׁלוֹם.

היום יודעים אנו כי כבר בכ' סיוון עלית בסערה השמימה, אך מאיתנו - אתה נלקחת לְעִילּוֹם ונעדרת במשך 44 שנים. והיום זכינו להביאך לקבר ישראל, לכאוב, להספיד ולהתאבל. "צַר לִי עֲלֶיךָ אָחִי, נִעְמָתָ לִי מְאֹד..." (שמואל ב פרק א).

דמותך חקוקה בליבנו, ובריתנו - ברית הַרְעוּת - אתך לנצח.

הַרְעוּת נִשְׁאָנוֹךְ בְּלִי מְלִים - כבר 44 שנים!

כִּי רַעוּת שְׂפָזָאת לְעוֹלָם, לֹא תִתֵּן אֶת לִבֵּנוּ לְשִׁפְחָ! (חיים גורי)

משה רוט גדוד 362 (מיל.) / פלוגה ח'